

«Hadde jeg bare fått den hjelpen jeg trengte?»

Frank, som i sin ungdom begår overgrep mot to mindreårige jenter.

Som voksen er jeg blitt politianmeldt for det jeg nå skal fortelle.

Jeg kan huske at jeg onanerte som 5-6 åring. Det var mye usikkerhet og liten åpenhet rundt det å kjenne på slike drifter. I ungdomstiden ble det litt mere fokus – da de seksuelle driftene ble enda sterkere. Det var også mer legitimt å snakke om sex i ungdomstiden.

Men det var oftest en åndelig tilnærming til det seksuelle. I ungdomstiden leste jeg en bok av Walter Trobisch, som het «Lek uten lykke». Boktittelen sier mye om synet på onani. I boken husker jeg at det ble uttrykt at seksualiteten er en flott gave fra Gud, og at onani handler om å misbruke denne gaven. Onani er ikke en sykdom, men et symptom på et dypere problem ble det hevdet i boken, som videre formidlet at onani innerst inne handler om misnøye med seg selv og sitt eget liv, som man prøver å overvinne i et kort øyeblikk av velvære. Når du fristes er det viktig å lytte til Guds stemme. For meg ble det å onanere nederlag på nederlag. I den åndelige kampen jeg stod i, opplevde jeg at jeg ikke var åndelig nok. At jeg ofte ikke klarte å stå imot fristelsen. Onani ble det store «testspørsmålet» i møte fristelse og kampen mot det onde.

Det er snart 30 år siden og det er vanskelig å huske. Men jeg husker at jeg ofte gikk i bomullsbukser som var ganske vide. Jeg kunne faktisk onanere med buksene på, når jeg hadde en lang genser utenpå.

Jeg husker to episoder hvor jeg onanerte med de fornærmede, to små jenter, til stede. Enten ved at de satte seg på meg eller at jeg runket ved å sitte eller stå bak.

Den første gangen var jeg 17 år og den andre gangen var jeg 19 år gammel.

I begge situasjonene var det misbruk av et tillitsforhold som var bygget opp. Hva som gjorde at det skjedde vet jeg ikke, men det handler om seksuelle drifter og behov som fikk helt feil utløp. Det er helt uakseptabelt at mindreårige ble «objekt» for mine seksuelle drifter.

Å ha sex med sine jevnaldrende var ikke aktuelt i den kristne ungdomskulturen og med de moralgrensene jeg levde med. Det seksuelle behovet som var sterkt, var og ble udekket.

Jeg er et menneske som ikke har delt så mye følelser. Jeg har vært en «snill gutt», som har båret mye inni meg av følelser, som sinne og frustrasjon. Og det kan også være en sammenheng her, uten at jeg har fått bearbeidet det.

Den ene episoden ble jeg konfrontert med kort tid etter at det hadde skjedd av foreldrene til jenta. Dette er jeg i ettertid glad for. Sammen med min sjelesørger var jeg hjemme hos foreldrene til jenta for å be om tilgivelse for det som hadde skjedd. Før dette møtet hadde jeg flere samtaler med min sjelesørger.

Men av jenta selv, ble jeg direkte konfrontert mer enn 30 år etterpå, gjennom en politianmeldelse. Hun anmeldte saken til politiet. Denne anmeldelsen kom 1^{1/2} år etter den første anmeldelsen.

For jeg hadde allerede blitt anmeldt for den første episoden, som jeg ble konfrontert med mer enn 30 år etter at det skjedde. Jenta som nå vår voksen hadde fått vite at jeg bodde i hennes nærmiljø.

Da den andre episoden skjedde ble det hele ordnet opp ved at jeg fikk gå til skriftemål og bekjenne det jeg hadde gjort. Jeg opplevde også mye god omsorg, – og at jeg var verdifull tross alt det som hadde skjedd. Jeg ble også tatt vare på av voksne som jeg hadde tillit til. Samtidig var det så tabubelagt å kjenne på slike følelser, og det var vanskelig å snakke om det. Noe løste seg da jeg noen få år etter disse episodene giftet meg og fortalte det til hun som jeg giftet meg med.

Husker at jeg på den tiden leste ett oppslag i Vårt Land der en markant kirkeleder sa: «det bor en potensiell overgriper i oss alle». Jeg tenkte: «Hvorfor er det ikke mer åpenhet om slike følelser?» Tenk hvor mye som kunne vært forebygget av overgrep dersom man hadde turt å oppsøke hjelp og snakke med noen som kunne hjelpe en til å sortere følelser.

Jeg kjente på en ensomhet. Jeg kjente meg som en taper, som ikke mestret mine seksuelle drifter. Det hadde vært viktig med en form for terapi. For å bli kjent med min egen kropp og seksualitet. For å bli kjent med mine familierelasjoner og hvordan de har påvirket meg. Jeg leste en annen bok av den samme forfatter, Walter Trobisch, «Lykkens Telt», den handlet om det kristne ekteskapet og her står det at onani er den eneste seksuelle handling som påvirkes av mor barn forholdet.

Hadde jeg fått hjelp – eller turt å oppsøke hjelp etter første hendelsen, hadde den andre episoden kanskje vært forhindret? Jeg kunne ha fått en støtte og en veiledning som kunne ha forebygget en ny episode.

Jeg har levd med en skam. Det har vært fortrenget. Men jeg har fortalt om disse episodene til mine nærmeste. Etter anmeldelsene har også mine barn fått vite det. De ble overrasket – de sa at det var en så fjern tanke for dem.

Jeg har aldri ventet på anmeldelsene. Siden det gale som skjedde lå så langt tid tilbake. Dermed kom det som ett sjokk. Og de kom med ett par års mellomrom.

Jeg har i denne fasen opplevd mye omsorg og omtanke. Ikke så mye i ord, men i praktisk handling. Folk jeg kjenner har kommet og snakket åpent med meg. Jeg har også opplevd at noen har tatt kontakt med meg og fortalt at de selv har vært utsatt for overgrep. Jeg husker spesielt godt en kollega sa til meg: «Men du var jo nesten ett barn selv, da dette skjedde.»